

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de mondelinge uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 24 januari 2012 in zaak nr. 12/1458 in
het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 13 januari 2012 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij mondelinge uitspraak van 24 januari 2012 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Het proces-verbaal van deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling hoger beroep ingesteld. Tevens heeft zij daarbij de Afdeling verzocht haar schadevergoeding toe te kennen. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie; hierna: de staatssecretaris) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In de grieven 3 en 4 klaagt de vreemdeling dat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, de rechtbank, door te overwegen dat de staatssecretaris het verblijf van de vreemdeling in een hotel als omstandigheid dat zij geen vaste woon- of verblijfplaats heeft aan de maatregel ten grondslag heeft kunnen leggen omdat zij zich onderscheidt van andere toeristen vanwege het enkele feit dat zij van een misdrijf wordt verdacht en zij vanwege deze verdenking niet kan worden getraceerd indien haar een vertrektermijn wordt gegeven, heeft miskend dat een nadere toelichting ontbreekt waarom het bestaan van een verdenking redengevend zou zijn voor het onttrekkingsgevaar. Voorts klaagt de vreemdeling dat de rechtbank heeft miskend dat uit de grond dat zij geen vaste woon- of verblijfplaats heeft niet kan worden afgeleid dat sprake is van gevaar voor onttrekking aan het toezicht omdat deze grond, gelet op de omstandigheden van het geval, te weinig specifiek is.

2.1. In de maatregel van bewaring is aangegeven dat de maatregel wordt gevorderd door het belang van de openbare orde omdat er een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken. Daaraan is ten grondslag gelegd dat de vreemdeling:

- eerder een visum, besluit, kennisgeving of aanzegging heeft ontvangen waaruit de plicht Nederland te verlaten blijkt en zij daaraan niet uit eigen beweging binnen de daarin besloten of gestelde termijn gevolg heeft gegeven;
- geen vaste woon- of verblijfplaats heeft;
- niet beschikt over voldoende middelen van bestaan;
- verdacht is van enig misdrijf dan wel daarvoor is veroordeeld.

2.2. De staatssecretaris heeft zich ter zitting van de rechtbank op het standpunt gesteld dat de grond dat de vreemdeling eerder een visum, besluit, kennisgeving of aanzegging heeft ontvangen waaruit de plicht Nederland te verlaten blijkt en zij daaraan niet uit eigen beweging binnen de daarin besloten of gestelde termijn gevolg heeft gegeven niet langer aan de maatregel van bewaring ten grondslag wordt gelegd.

2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 12 april 2012 in zaak nr. 201200612/1/V3; www.raadvanstate.nl) komt aan de grond dat de vreemdeling verdacht is van enig misdrijf dan wel daarvoor is veroordeeld voor de inbewaringstelling van de vreemdeling geen betekenis toe, ook niet in samenhang met de overige aan de bewaring ten grondslag gelegde gronden, indien de strafrechtelijke feiten niet zijn te relateren aan terugkeer of uitzetting. Dat is in deze zaak niet het geval. Gelet hierop kon de verdenking van het plegen van een misdrijf dan wel de veroordeling daarvoor niet aan de maatregel ten grondslag worden gelegd.

2.4. Gelet op het voorgaande rust de maatregel van bewaring thans nog op het ontbreken van een vaste woon- of verblijfplaats en het niet beschikken over voldoende middelen van bestaan.

Zoals de Afdeling evenzeer eerder heeft overwogen in bovenvermelde uitspraak van 12 april 2012 is het ten aanzien van de in artikel 5.1a, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 genoemde voorwaarden voor inbewaringstelling vereist dat in het besluit tot oplegging van de maatregel of door de staatssecretaris ter zitting bij de rechtbank dan wel anderszins, nader wordt toegelicht waarom uit de gehanteerde bewaringsgronden kan worden afgeleid dat het risico bestaat dat de vreemdeling zich zal onttrekken aan het toezicht dan wel de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure zal ontwijken of belemmeren. Een zodanige toelichting kan slechts achterwege blijven voor zover uit de aard van de desbetreffende bewaringsgrond reeds aanstonds van zodanig risico blijkt.

2.5. Uit de gronden dat de vreemdeling geen vaste woon- of verblijfplaats heeft en daarnaast niet beschikt over voldoende middelen van bestaan blijkt op zich niet zonder meer dat het risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken dan wel de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure zal ontwijken of belemmeren. De staatssecretaris heeft voorts in het besluit van 13 januari 2012 noch ter zitting bij de rechtbank dan wel anderszins in voldoende mate toegelicht waarom uit deze twee gronden volgt dat een dergelijk risico bestaat. De grieven 3 en 4 slagen.

3. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige is aangevoerd, behoeft geen verdere bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen de maatregel van 13 januari 2012 alsnog gegrond verklaren. Nu de vrijheidsontnemende maatregel reeds is opgeheven, kan een daartoe strekkend bevel achterwege blijven. Aan de vreemdeling wordt met toepassing van artikel 106, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 na te

melden vergoeding toegekend over de periode van 13 januari 2012 tot 17 februari 2012, de dag waarop de vrijheidsontnemende maatregel is opgeheven.

4. De staatssecretaris dient op te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 24 januari 2012 in zaak nr. 12/1458;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. kent aan de vreemdeling een vergoeding toe van € 2.900,00 (zegge: tweeduizend negenhonderd euro), ten laste van de Staat der Nederlanden, te betalen door de secretaris van de Raad van State;
- V. veroordeelt de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.311,00 (zegge: dertienhonderdelf euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.L.N. Bakker, ambtenaar van staat.

De voorzitter
is verhinderd de uitspraak
te ondertekenen.

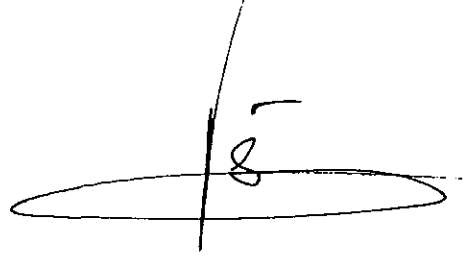
w.g. Bakker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 december 2012

395.

Verzonden: 12 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser